

РЕШЕНИЕ

№ 93

гр. С., 10.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Евгения Т. Генева

Членове: ГЕОРГИ СТ. МУЛЕШКОВ
 Ваня Н. Иванова

при участието на секретаря Теодора Р. Вутева
като разгледа докладваното от Евгения Т. Генева Въззивно гражданско дело
№ 20211800500885 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на К. ИВ. К. с ЕГН ***** от гр.С.,бул.“Ал.П.“ 21,против решение №162 от 16.08.2021г. по гр.д.№ 347/2020г. на РС-Самоков, с което са отхвърлени предявените искове.Релевират се оплаквания за материална и процесуална незаконосъобразност , и необоснованост на съдебния акт.За да отхвърли исковите,съдът неправилно приел,че не се е реализирало релевантното застрахователно събитие-кражба на собствения му лек автомобил,обект на валиден застрахователен договор.Съдът неправилно кредитирал собствените на ищеца твърдения,дадени пред органите на МВР с клетвена декларация,вместо противоречащите твърдения,дадени от същия пред застрахователя.Иска отмяна на решението и осъждане на ответното застрахователно дружество да му заплати сумата 2000лв.,предявена частично от 15 000лв. обезщетение по застраховка „Авто Каско“ за кражба в интервала между 20ч. на 14.11.2018г. и 5 ч. на 19.11.2018г. в С.,ведно със законната лихва върху сумата,считано от 09.05.2019г.,когато е постановен отказ за заплащане на застрахователното обезщетение ,до окончателното изплащане на сумата.Претендират се съдебни разноски за двете инсанции.

Въззиваемата страна „ЗАД ДБЖЗ“АД, ЕИК **** оспорва жалбата като неоснователна.Не спори,че процесният автомобил е бил застрахован валидно за застрахователен риск „кражба“,но събитието не било доказано,както правилно заключил първоинстанционния съд.Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция.

След преценка на данните по делото поотделно и в тяхната съвкупност, настоящият състав намира въззивната жалба процесуално допустима, но неоснователна.

По делото е безспорно и се потвърждава от писмените доказателства, че с полица БГ 0201 18 000001098 е бил застрахован л.а. „Хонда“ модел „Сивик“ рег.№ СВ 3762 МР, с договор за застраховка „Авто Каско“ ,сключен с ответното дружество; образувана е преписка щета № 0201-0010922018-01 и на 09.05.2019г. и застрахователят отказал да изплати обезщетение. В исковата молба се твърди, че автомобилът бил откраднат в интервала между 20ч. на 14.11.2018г. и 5 ч. на 19.11.2018г. От удостоверение № ЗМ 3080/18 / 19.11.2018г., издадено на 26.02.2019г. от СДВР-Шесто РУ се установява, че по заявление на собственика К. на 19.11.2018г. е образувано ДП 230 ЗМК №3080/2018г. по описа на Шесто РУ за престъпление по чл.346, ал.1 НК, впоследствие преквалифицирано по чл. 195, ал.1, т.3 вр.чл.194, ал.1 НК, което е спряно с постановление на СРП от 13.02.2019г., пр.пр.45448/2018г. поради неустановяване на неизвестния извършител и на местонахождението на автомобила. За да откаже обезщетение, ответното дружество се мотивирало с т.14.19 от раздел Първи на ОУ -представяне на неистинска информация в дадената пред застрахователя декларация от 30.11.2018г. В отговора по чл.131 ГПК се прави и друго възражение-че ищецът е премахнал алармата, която е била монтирана на автомобила в момента на сключване на застрахователния договор, което изключвало застрахователния риск съгласно т.10.2.2 и т.14 от Общите условия и представлявало груба небрежност по смисъла на чл.207 КЗ/отм./В нарушение на т.57.4 от ОУ ищецът не уведомил в рамките на 24 ч. от узнаването застрахователя, а след 4 дни. За да получи обезщетението, си послужил с очевидно невярна информация: пред органите на МВР обяснил, че на 14.11.2018г. около 20 ч. паркирал автомобила зад блока на ул.“Ал.П.“ 21, след което заминал за Италия и след връщането си на 19.11.2018г. в 5.00ч. открил, че автомобилът липсва. Обяснението е дадено на 19.11.2018г. в 8 часа. В анкетната карта, която попълнил на 23.11.2018г./четири дни по-късно/заявил пред застрахователя, че автомобилът е бил паркиран на самия булевард. Само седем дни по-късно на 30.11.2018г. декларирал пред застрахователя, че видял за последно автомобила на 15.11.2018г. в 8 ч. и след това заминал за Италия между 10ч. и 11 ч.

За да отхвърли исковете, първоинстанционният съд е приел, че застрахователното събитие не е доказано, базирайки се на събраните доказателства при съдебното дирене-ищецът е регистриран да влиза в България на 14.11.2018г. в 14.ч.36мин през ГКПП Капитан Андреево и на 15.11.2018г. в 16.ч. и 14 мин. е напуснал страната/т.е 5 часа по-късно, отколкото е твърдял, при положение, че според експертизата разстоянието до КПП е около един час/. Следователно, не може да е установил липсата на автомобила едва след завръщането си на 19.11.2018г., ако действително застрахователното събитие е настъпило между 20ч. на 14.11.2018г. и 5 ч. на 19.11.2018г., както е твърдял в досъдебното производство. Кражбата на автомобила не се потвърждава и от втората му версия, изложена пред застрахователя- че видял за последно автомобила паркиран на 15.11.2018г. в 8 ч., тъй като тези твърдения се опровергават от регистрирано движение на автомобила в 5ч.и 47 мин. на СОП Г. и в 6 ч.и 9 мин. при В. на магистрала

Тракия в посока Бургас.Тези данни опровергават и друго твърдение на ищеца-че автомобилът бил с развален съединител и не бил управляван месец преди предполагаемата кражба,т.е. не би могъл да се движи на собствен ход.При тези противоречиви данни съдът е приел,че ищецът не е провел успешно пълно и главно доказване на иска си относно една от предпоставките за получаване на застрахователно обезщетение-настъпило застрахователно събитие.С тези мотиви съдът е отхвърли главния иск и акцесорния иск за законната лихва.Ищецът е осъден да заплати 705 лв. съдебни разноски,от които 300 лв.юрисконсултско възнаграждение.Въззивната инстанция намира решението законосъобразно и правилно.Съдът е обсъдил задълбочено доказателствата и е съобразил всички правила на формалната и правната логика при интерпретацията им,правилно е разпределил доказателствената тежест .Решението следва да бъде потвърдено и въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна 450 лв. юрисконсултско възнаграждение на осн.чл.78,ал.8 ГПК вр.чл.37 ЗПП вр.чл.25 НЗПП.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 162 от 16.08.2021г. по гр.д.№ 347/2020г. на РС-Самоков.

ОСЪЖДА К. ИВ. К. с ЕГН ***** с адрес гр.С.,ул.“Ал.П.“ № 21,да заплати на „ЗАД Д.Б.Ж.З.“ АД, ЕИК **** със седалище и адрес на управление гр.С., ул.“Г.М. Д.“ №1, съдебни разноски за въззивното производство в размер на 450 лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____